

Mergaitė su gazuoto gėrimo buteliuku

Triušio urvas. *Triušiai kartais rausia urvus, kad apsisaugotų. Kai tik jį išrausia, gali įlįsti į vidų ir pasislėpti. Kiti tokie urvai gali nuvesti į didžiu- lius požeminius tunelius, vadinamus labirintais, kur gyvena triušiai. Tai panašu į tankiai apgyven- dintą daugiabutį namą.*

Dvylikametė Šarlotė Lokard laikė neatidarytą „Dr Pepper“ buteliuką statmenai ant delno, ban-

dydama jį pasverti, ir pagalvojo: *Štai koks jausmas laikyti tėčio širdį.*

Internete perskaitė, kad širdis sveria apie tris šimtus keturiasdešimt gramų.

Tiek pat kiek „Dr Pepper“.

Stovėjo it įbesta prie švytinčio Krozerio liginės smulkių prekių automato, kol moteris pavargusiomis akimis ir žilais plaukais tarstelėjo: „Atsiprašau?“ Šarlotė sumurmėjo pusiau atsiprašymą ir nuskubėjo atgal į laukimo kambarį, kuriame jos mama šnirpštė į servetėles ir dėl to kaltino alergiją.

Paprastai ji neleisdavo dukrai gerti „Dr Pepper“, bet tai nebuvo įprastas kartas.

Prieš dvi valandas Šarlotė sėdėjo biologijos pamokoje. Tuo metu, kai ji kramtė pieštuko galą ir spoksojo į testo klausimą popieriaus lape, kažkas pabeldė į panelės Šnaider duris.

Pasaulyje yra apie 1500 jūrų žvaigždžių rūšių. Jos daugiausia gyvena potvynių zonoje, kuri taip pat žinoma kaip litoralinė zona arba pakrantė. Potvynių zonoje esantys organizmai puikiai išgyvena atšiaurioje aplinkoje. Pateikite potvynių ir atoslūgių zonų skirtumus.

Kai panelė Šnaider pašaukė Šarlotę vardu, ji buvo ką tik baigusi rašyti: „Potvynių zona yra teritorija tarp potvynių, t. y. ji yra virš vandens atoslūgio metu ir po vandenių potvynio metu. Ši zona skiriasi nuo atoslūgių zonos, platesnės teritorijos, besitęsiančios nuo aukščiausio potvynio lygio iki lygio, esančio žemiau už žemiausią potvynio lygį.“ Panelė Šnaider, aukšta ir liekna, stovėjo šalia panelės Katri, mokyklos konsultantės, kuri buvo žema ir apvali. Jos, stovėdamos

šalia viena kitos, atrodė lyg priešingybės. Palyginus ir sugretinus. Ir abi buvo susirūpinusios.

– Ar mano tėčiui kažkas atsitiko? – paklausė Šarlotė iš savo vietos. Pajuto kitų vaikų žvilgsnius, nukreiptus į ją. Tada nusprendė, kad tikriausiai turėtų atsistoti ir išeiti paskui panelę Katri pro duris. O ten sužinojo, kad atsakymas teigiamas.

Ji ištiko širdies priepuolis ir jis sudaužė automobilį priešais drabužių parduotuvę „Old Navy“, o tada buvo atvežtas į Krozerio ligoninę skubiai operacijai.

Taigi dabar ji buvo čia, gėrė uždraustą gazuotą gėrimą ir žiūrėjo, kaip mama skaitė „Us Weekly“, kurio gyvenime niekada neskaitytų. Tačiau Šarlotė žinojo, kad iš tikrųjų ji neskaitytė, nes skaitymo akiniai pūpsėjo ant viršugalvio. *Po penkiasdešimties pirmiausia suprastėja regėjimas*, – visada sakydavo jos mama. Ir Šarlotė žinojo, kodėl. Laikui

bėgant akies lęšiukas sukietėja ir jam pasidaro sunku sufokusuoti vaizdą – Šarlotė tai sužinojo įlindusi į triušio urvą.

Taip sakydavo jos tėtis, kai ji imdavo ieškoti nenaudingos informacijos internete.

– Vėl įlindai į triušio urvą, – pasakytų jis.

Šarlotė gurkštelėjo gėrimo. Spoksojo į lentelę LAUKIMO KAMBARYS ir pagalvojo: jei sumaišytume ir perdėliotume kai kurias *laukimo kambario* raides, gautume žodį *laukas*, kuris yra tarsi kambario priešingybė. Atsižvelgus į visas aplinkybes, tai buvo geras žodžių užšifravimas, nes jos tėtis mėgdavo lauke stebėti paukščius. Jis prisijungė prie paukščių stebėtojų būrelio, kai praėjusiais metais pasitraukė iš meno istorijos dėstytojo pareigų Svortmoro kolegėje. Kartais žingsniuodamas nukrypavo nuo šaliogatvio, nes būdavo per daug užsiėmęs spoksodamas aukštyn. Jei nebūtų paukščių, žiūrėtų į lapus.

– Pažvelk į šito formą, Šarlote, – pasakė jis, laikydamas lapą delno viduryje. – Matai, kaip čia išsišakoja linijos? Kaip išpuošta išorinė jo pusė? Gražu, ar ne? Tai menas.

Ir Šarlotė linktelėjo galvą, mat tiesiog norėjo greičiau atsidurti ten, kur jiedu keliavo.

Brūkšt, brūkšt, brūkšt. Per Šarlotės kūną nuėjo pagaugai, išgirdus, kaip mama varto žurnalą. Šarlotės mama buvo statistikos analitikė ir paprastai skaitydavo informaciją akylai kaip vanagas, bet dabar taip greitai sklaidė puslapius, kad buvo akivaizdu, jog neskaitė nė žodžio. Tiesiog turėjo kažkuo užsiimti.

– Ar pasakei Bridžitai, kas atsitiko? – paklausė mama.

– Taip, – Bridžita buvo jos geriausia draugė. Žinoma, kad pasakė.

Šarlotė nuslydo kėde žemyn ir spoksojo į nu-mestą šiaudelį ant grindų.

– Kiek laiko truks tėčio operacija? – paklausė Šarlotė.

– Nežinau, – mama pažvelgė į laikrodį ant sienos. – Tikiuosi, neilgai.

Šarlotė buvo pasiruošusi viskam. Praėjusiais metais, kai jos tėčiui į širdį įdėjo stentą, ji nusileido į triušio urvą ir dvi valandas žiūrėjo, kaip atliekamos atviros širdies operacijos bei transplantacijos. Žinojo, kas šiuo metu daroma jos tėčiui. Jis buvo prijungtas prie dirbtinės kraujo apytakos aparato. Jie tikriausiai jau buvo sustabdę jo širdį, kad galėtų operuoti.

Šarlotė dideliais gurkšniais išmaukė gėrimą ir nuėjo į tualetą. Bet kur, kad tik galėtų pabėgti nuo *brūkšt, brūkšt, brūkšt.*

– Ar nusiplovei rankas? – paklausė mama, kai ji grįžo. – Ligoninėse knibžda milijonai bakterijų.

Šarlotė nieko neatsakė. Užuoat aušinusi burną, paslapčia pavartė akis. Tarsi nežinotų apie *Acinetobacter baumannii* – bakterijas, kurių knibždėte knibžda ant lovų turėklų, maisto tiekimo vežimėlių ir grindų. Tarsi nežinotų, kad šios rūšies bakterijos gali išgyventi ilgą laiką ir yra aptinkamos beveik pusėje visų ligoninių patalpų. Tarsi nežinotų, kad tai oportunistinis parazitas, kuris medžioja žmones su silpna imunine sistema.

– Ar galėsime jį pamatyti, kai paguldys į pooperacinę palatą? – pasidomėjo Šarlotė.

– Jei viskas pavyks gerai. Gydytojas sakė, kad reikia būti bent dvylikos, kad galėtum užėiti į pooperacinę palatą arba intensyviosios terapijos skyrių. Tau pasisėkė.

Šarlotė vėl ieškojo šiaudelio, bet jo nebebuvo. Ar kas nors jį paėmė, kol ji buvo tualete?

Užuoat toliau ieškojusi šiaudelio, sutelkė dėmesį į kilimą.

– Ar žinotai, kad jūrų žvaigždės taip pat turi širdis? – paklausė ji. – Žmogaus širdis gali plakti šimtą kartų per minutę, o jūrų žvaigždės plaka tik šešis kartus.

Mama susimąstė.

– Šito nežinojau. Turiu galvoje, jūrų žvaigždes.

– Moksliskai jos vadinamos „asteroidais“, bet visi jas vadina jūrų žvaigždėmis. Netrukus vieną skrosime per biologijos pamoką.

Brūkšt, brūkšt, brūkšt.

Kilimas buvo išmargintas šešiakampiais.

Bet kurio šešiakampio vidinių kampų suma lygi 720 laipsnių.

Šarlotė vis spoksojo į tuos vidinius kampus, kol jų beveik nebeliko.